

Foto: Anna Kopková

Foto: Anna Kopková

Foto: Anna Kopková

Foto: Anna Kopková

MÍLAŘKA NA FLÁMĚ

A co dál, přemýšlela jsem po ukončení předchozí cyklistické sezony. Loni jsem sledovala s velkým nadšením nonstop akci 1000 Miles Adventure. Spaní nadivoko, jízda mimo civilizaci, naprostá vyčerpanost kompenzovaná intenzivními zážitky a extrémní podmínky, to musím jet! Připadala jsem si jako malý hobit toužící po dobrodružství, a jelikož jsem holka umanutá, nezdráhala jsem se 30. června postavit na start více jak 1600 km dlouhé trasy vedoucí z nejvýchodnější slovenské vesnice až na úplný okraj západních Čech.

Ačkoliv všichni plánují měsíce dopředu, já až týden před startem začala řešit, co vlastně potřebuji. Základní povinná výbava je neměnná. Zbytek si každý veze dle svého uvážení. Chtěla jsem být připravená na všechno. Moje vybavení proto zahrnovalo dvě velké brašny, jednu pod sedlem a druhou pod říditky, dvě malé rámové brašny a pro jistotu ještě dva pytlíky na drobnosti, které jsem chtěla mít při ruce. Vypadala jsem jak vánoční stromeček.

V sobotu večer mě přítel odvezl na vlakové nádraží v Praze, odkud byl plánovaný hromadný přesun na Slovensko. Speciálně pro mílaře byly rezervovány dva samostatné vagony vlaku – jeden na kola a případnou bagáž a druhý lůžkový pro závodníky. Klasicky jsem nestíhala a kolo balila do bublinkových fólií a kartonů až přímo na nádraží. Při pohledu na ostatní závodníky jsem začala lehce znejistovat. Měla jsem pocit, že táhnu o polovinu víc věcí než všichni ostatní – ale co vyhodit? „No jo, první rok nikdo moc neví, jak se zabalit, ale uvidíš, že za rok už pojedeš taky nalahko,“ zněly rady okolo a mně bylo jasné, že si to letos asi protrpím. Poslední pusa na rozloučenou a pak už jsem se nechala naplno prostoupit atmosférou „těch“ tisíců mil.

Kolem desáté dopoledne jsme dorazili do Humenného, kde nás už čekal autobus mířící na konečnou zastávku Nová Sedlice. Asi tři hodiny před startem jsme všichni vyfasovali startovní číslo a nezbytné rolničky na plašení medvědů, podstoupili povinný proces vážení, měření a focení a pak už si každý po svém vybaloval kolo, připravoval výbavu a pouštěl se do svých typických rituálů před startem. Já si dala pivo a pak co deset minut běhala nervozitou na záchod. Sama jsem nechápala proč. Tenhle závod jsem totiž měla v plánu pojmut nezávodně, jako dobrodružnou vyjížďku. Už tenkrát ale bylo mému okolí jasné, že to nevydržím, že se ve mně ten soutěžní duch opět probudí. „Jen počkej na start, ono tě to pohltní,“ říkal mi Honza Kopka už pěkných pár týdnů před startem.

V půl třetí jsme se všichni podepsali na startovní tabuli, vyslechli poslední pokyny, nahodili navigace a začali se řadit pod obloukem. Přesně ve tři odpoledne se Novou Sedlicí rozezněly sirény ohlašující start. Celý balík cyklistů, koloběžkářů a běžců se dal do pohybu. Já, zvyklá z klasických maratonů, jsem se rychle dostala na čelo a nerozuměla klidnému tempu, kterým vyrazila většina účastníků. V tomhle závodě zkrátka záleží na něčem jiném. Postupně přizpůsobuji rychlost okolnímu balíku a řadím se mezi ostatní bikery.

Cesta začíná stoupat a asphalt jako by pod horkým sluncem tál a rozpadal se na malé šotolinové kamínky. Po dvou hodinách na mě přichází první krize. Nechápu, co tady dělám. Ujela jsem 20 km a v tom šíleném pařáku mi tělo začíná stávkovat. Bolí mě nohy i hlava a já si musím dát na chvíli pauzu. Evidentně nejsem jediná. „Co budu dělat?“ zeptám se sama sebe. Vidina dlouhé cesty stojí přede mnou jako nepřekonatelná zeď. Nasednu zpět na kolo a pomalu se sunu dál hlubokými slovenskými lesy, voňavými loukami, rozlehlými poli a líbeznými vesničkami.

První zákaz (rozuměj omezení nočního pohybu z důvodu výskytu medvědů) projíždím bez povšimnutí. Medvěda nevidím, zato mi kousek od kola proklouzne poměrně velký had. Krize pomalu přechází při doplnění zásob vody z Karolova pramene zapáchajícího sírou a mně se vrací síla do nohou. Postupně se dostávám do stabilnější skupinky cyklistů, díky jejichž znalostem překračuji první brod téměř suchou nohou. Zastavuji se a dopřávám si první kupačku. Smytí potu a prachu mi alespoň na chvíli dává pocit čistoty a já mohu jet dál.

Zanedlouho přichází druhý brod, za kterým jsem měla v plánu nocovat. Vytipované místo však nenacházím, a tak se sama pouštím dál do útrob noci. Únava postupně přichází, ale žádné útočiště není na dohled. Projíždím vesnicí a na jejím konci potkávám početnou skupinku mílařů v místních hostinci. Objednávám si kofolu na doplnění cukrů a ujídám klukům dva kusy naprosto luxusní pizzy. A právě tady začínám pozorovat rozdíl mezi mílaři-závodníky, kteří v deset večer znovu usedají do sedel kol a vydávají se směrem k druhému zakazu, a námi, uživači, kteří to zabalí za první hřbitovní zdi. Prvních 120 km je za mnou a já se natěšeně soukám do spacáku s očekáváním, co mi přinesou další dny.

Druhý den se budím společně s Lukášem ještě půl hodiny před nastaveným budíkem, tedy kolem půl páté. Oba dva se potichu zabalíme, abychom nebudili okolní spáče, a v pět ráno plní sil vyrážíme na

Foto: Anna Kopková

Foto: Tomáš Srb

Foto: Vít Huspenina

Foto: Tomáš Srb

cestu. Slunce už je na obzoru, příjemný větřík pofukuje kolem nás a my míříme k chatě Hřešná. Ta se stala nočním útočištěm celé špiče milářů. Nikomu se večera nepodařilo projet druhým zákazem a všichni rychlíci zde společně vyčkávali na šestou ranní, kdy mohli pokračovat v jízdě. My sem přijíždíme kolem půl desáté a po krátkém rozmýšlení usedáme a dáváme si menší občerstvení.

Sama pak vyrazím dál po krásných lesních cestách. Následuje několikahodinová etapa mimo civilizaci a bohužel i mimo prameny řek či studánky. Malá vesnička na úbočí hor nás všechny zachraňuje. Prolévám své tělo vodou a chladím se nanukem. Dojíždí mě Lukáš a dalších pár závodníků, kteří již po cestě pili vodu z kaluží. Po krátkém osvěžení v potoce se vydáváme směrem ke Spišské Nové Vsi, kde si k večeru opět dáváme pizzu. Že by snad pizza byla typické slovenské jídlo? Na nebi se stahují černá mračna a silný nárazový vítr nás straší přicházející bouřkou. V panice už kolem osmé večer hledáme vhodný úkryt na přespání, kterým se stane malá hospůdka s krytou terasou, kde

nás po domluvě nechají i přespat. Dnešní den tak zakončujeme nečekané brzy, ale se slušnými 160km v nohách.

Následujícího rána vstáváme podle plánu ve čtyři a v pět jsme připraveni k odjezdu. Chvilí vyčkáváme a pak za drobného deštěku usedáme na kola a projíždíme (nebo občas spíš procházíme a tlačíme kola) jeden zákaz noční jízdy za druhým. Trochu se motáme na vyšlapaných cestičkách vysokohorských luk a namísto medvěda potkáváme jen plachou lišku. To ale rozhodně neznamená, že zde medvědi nejsou. Podle hlášení ve večerních esemeskách byl medvěd spatřen hned několikrát a já jsem ráda, že jsem na cestě potkala jen pár otisků jeho tlap a vyloučenou potravu.

Pod noční zákaz na Křížnou se dostáváme kolem sedmé večer, což nám znemožňuje další postup. Využívám volného večera a v nedaleké říční tůňce smývám špinu a pot. A taky bahno, do kterého jsem dnes zahučela. Po sňádání snad už poslední pizzu se vydávám hledat spaní mimo chaty. První noc úplně sama. Našla jsem si krásné

místo na louce nad vesnicí. Nikde ani zářička a nad hlavou jen jasná obloha posetá miliony hvězd a nad loukou začínající les. Spolu s přicházející tmou ve mně narůstají i obavy z medvědů. Usínám s písťalkou a pepřákem u hlavy. Po chvíli jen lehce pootevřu oči a vidím ho, je tam – úplně jasný medvěd! Ruce se mi rozklepou a já rychle hledám čelovku a svítím tím směrem. Uf, byl to jen keř, ale můj mozek a fantazie pracují na plné obrátky. Večerní pohoda se mění v absolutní neklid a mně je jasné, že tady spát nemůžu. Sbalím svoje saky paky a kolem půlnoci se sunu na druhou stranu louky, blíže k vesnici. Až tady konečně v klidu usínám.

Ráno si mohu trochu přispat, což po nočním „incidentu s medvědem“ ocením a v šest ráno vstupuji do zakázaného území. Čeká mě náročný 17 km dlouhý výstup. Otevírají se mi nádherné výhledy do okolí a já pomalu stoupám na nejvyšší bod trasy – na Křížnou s 1574 m n. m. Nahoře zamávám na fotografa a valím zase dolů. Dnešní den mám v plánu dojet až na první záchytné stanoviště CP1 umístěné kousíček od Trenčína. Pomalu se

začíná smrákat a mně zbývá posledních pár kilometrů – snad nejdělsích 20km celé trasy. Nohy mě bolí, že skoro nemůžu šlapat, a do hlavy se pomalu vkrádá trudomyslnost. Krize je tu v plné své kráse a bloudění po lese mi na psychice moc nepřidává. Mám chuť vše zabalit. Naštěstí to nevzdám a po osmé večer přijíždím jako první žena na CP1 – úplně vyřízená. Dávám si pivo, chleba se sádlem, meloun, šáteček a vlastně všechno, co mi kdo k jídlu a pití nabídne, a hlásím, že zde budu nocovat. Vybalím si věci ve volném stanu a odeberu se k řece vyprat sebe a několik dní nošené oblečení a obhlédnout řeku, jejíž přebrodění mě zítra čeká.

Celá rozlámaná se před pátou ranní vyhrabu ze stanu, abych okusila teplotu protékajícího Váhu. Na rozdíl od většiny ostatních závodníků nejsem díky množství věcí, které s sebou vezu, schopna kolo elegantně nahodit na záda, a proto brodím nadvakrát – nejprve s přední brašnou v ruce a až napodruhé s kolem.

Krize pokračuje i dnešní den. Cesta vede nesjízdnými turistickými pěšinami. Pořád

1000 MILES ADVENTURE

Závod, za nímž stojí dobrodruh Jan Kopka, letos napsal již devátou kapitolu své existence, poprvé se startovalo 3. července 2011. Podnik spojuje Česko a Slovensko, jeho směr se každý rok mění – jednou se vyrazí z některého z nejzápadnějších koutů naší republiky na nejvýchodnější na Slovensku, další ročník opačně. Letos se stala místem startu obec Nová Sedlica. Závod je otevřen pro cyklisty, běžce, chodce, koloběžkáře a vlastně všechny, kdo se pohybují vlastní silou. Po trase provede GPS navigace, zakázána je cílená podpora, vše je na závodnících – i to, kde přespí, kolik toho za den naspí a kolik denně ujedou. Prostě klasická nonstop taškařice pro odvážné.

někde bloudím a zvedání či přehazování kola přes spadlé stromy a větve a boření se v bahně s oděrem močůvek mi připadá jako za trest. Konečně po té úmorné cestě usdám vyčerpaně na kolo, abych den zakončila „parádním“ přeletem přes říditka. Ještěže jsem v tu chvíli v lese nebyla sama. Kluk za mnou pohotově přiběhl, aby mi pomohl vstát a nahodit vyražený dech. Se sedřeným bokem, naraženými žebry a rukou si musím na chvíli odpočinout.

Až po večeri v nedalekém hostinci pokračuji dál. Krize pomaloučku odchází a mně se zase jede dobře. Rozhodnu se proto nezakempovat na voňavých loukách, ale rozsvítit čelovku a pokračovat dál k temnému lesu, kde naštěstí potkávám miláře Tomáše, který se mě gentlemany ujmě a provede mne nejtemnějšími úseky trasy. Kolem půlnoci se svorně shodneme na tom, že je čas jít spát, a zapícheme to pod kempingovým stolem s lavičkami.

Šestý den ráno nás probudila neskutečná zima. Možná i proto se mi spustila rýma a začalo mě nepříjemně pálit v krku. Konečně

Foto: Vít Huspenina

POSTŘEHY VÍŤEZE

Každoročně jsem sledoval průběh závodu a teprve prolomení hranice osmi dnů Jirkou Kašparem v roce 2017 mě donutilo přemýšlet nad účastí. Procházel jsem poznámky a deníky všech možných závodníků a na podzim jsem se rozhodl, že pojedou. Přálo mi štěstí při registraci a mohly začít přípravy. Od začátku jsem se připravoval s tím, že pojedou nalahko, rychle, optimálně za sedm dnů. Byly to hodiny u počítače – výběr vybavení, příprava trasy, obchody, servisy, benzinky, otevírací doby, práce s GPS. Samé otázky. Jediné, v čem jsem si věřil, byly fyzické síly. Nevěděl jsem, co hlava, ale doufal jsem, že s připraveným plánem a odhodláním postupně „odsčrtávám položky“ to půjde. Začátek byl vlažný, noční zákazy mi vadily – moc nespím a v tom adrenalinu jsem nedokázal noční čas využít ke spánku. Průběžně se mi dařilo plnit jednotlivé cíle, kolo drželo, a počasí? Počasí bylo parádní, přesně jak jsem si ho vysnil. Přišly samozřejmě i krize. Po přejezdu Moravy na Dlouhých stránách fyzická a předpo-

slední den na nočním Flájském kanálu psychická. To byl asi zlom, věděl jsem, že to je blízko, ale zároveň jsem nedokázal jet dál; možnost dojet do sedmi dnů se mi ztrácela. Tak jsem to vzdal a šel spát. Jenže rána mám silná, sice bylo mokro, mlha a zima, v nějakém sjezdu jsem vyklepal kabely a powerbanku k GPS a telefonu, takže jsem rázem měl málo energie, ale jelo to.

Po pár hodinách jsem začal porovnávat průměrnou rychlost, počítal zbývající vzdálenost a začínalo dávat smysl do toho dupat (teda ani předtím jsem se neflákal kvůli zimě). Na Klínovci jsem začínal tušit, že by to mohlo vyjít, a když jsem dojel do Kraslic, města několik kilometrů od cíle, a poprvé se ten den trochu najedl a prohřál se ve slunečních paprscích, už jsem si byl jistý, že to vyjde. Bylo to nádherné a moc děkuju všem na checkpointech, že mě nechali vypovídat, protože ta samota byla nakonec asi nejtěžší.

Milan Hanyk

Foto: Vít Huspenina

Foto: Vít Huspenina

Foto: Anna Kopková

Foto: Anna Kopková

JAN KOPKA

Rekordní rok

Letos proběhl další rychlý ročník. Padaly rekordy jak na běžícím pásu, muži, ženy, kloběžkáři. Samozřejmě k tomu přispělo skvělé počasí, ale i čím dál lepší připravenost účastníků. Po celou historii se nejrychlejší čas pohyboval mezi osmi a devíti dny, někdy i nad. Dlouho se čekalo, kdo se dostane jako první pod osm. Byl to Jirka Kašpar v roce 2017. Čekalo se dál, na to, kdo jako druhý pokoří osmidenní hranici a případně i rekord, který se zdál téměř nedostižný.

Výsledek je u těchto ultrazávodů vždy souhrn mnoha faktorů: výkonnost, váha bagáže a celého kola (stejně důležitý faktor, nesmíte vézt v podstatě nic – a přitom vám nesmí nic chybět), efektivnost fungování (snížit maximálně ztrátové časy – jediný efektivní čas je ten, kdy jedete nebo spíte), odolnost vůči nekomfortu a nedostatku hygieny i proti opruzeninám a odřeninám zadku, štěstí (defekty, rozbití kola, pády a zranění či nemoc), počasí (má největší vliv na rychlost závodu a jeho průběh). A nyní k tomu přibyl i další faktor, totiž přesný itinerář – zefektivní fungování a ušetří mnoho času.

Závod 1000 miles se tím přehoupl nevyhnutelně do dalšího levelu. Musím ale na jednu stranu přiznat, že je mi to trošku líto. Potlačuje to to dobrodružství, to, co mám vlastně tak rád. To, co mě oslovilo na všech těch závodech ve světě. Že nevím, co bude za zatáčkou, jaký bude výhled z hřebenů, co seženu ve vesnici a jestli vůbec něco, jestli najdu vhodné místo na nocleh. Vlastně mizí ten prostor pro objevování, improvizaci. Přesný plán potlačuje smysl pro rychlé rozhodování. Kvůli tomuhle jsem vlastně trasu záměrně nestudoval a těšil se, co mi přinese každý kilometr a každá minuta.

Letošní vítěz Milan Hanyk se postavil na start jako nováček, ale závod odjel jako starý mazák bez respektu. Byl výborně připraven po všech stránkách, měl skvělé nohy, jelo mu to. Na kole vezl asi to, co vezu já na nedělní odpolední vyjížďku. Počasí mu stoprocentně vycházelo. Musel to mít nahoře podplacené! Jakákoli nepředvídaná událost či špatné počasí by ho mohly zastavit. Ale i štěstí stálo na jeho straně. Prokázal srdce hráče. Všechno, nebo nic. A bral všechno! Klobouk dolů. Jeho výkon je ze sci-fi sféry. Čekali jsme, kdo další zvládne 1000 miles pod osm dnů. On to dal rovnou pod sedm! Výsledný čas tedy začíná „6 dnů...“.

Milan byl vlastně kombinací dvou předešlých vítězů, Honzy Týxy a Jirky Kašpara. Honza Týxa sice neměl nastudováno vůbec nic, ale také jako nováček jel bez jakékoli bagáže. Jirka Kašpar sice vezl nějaké věci, ale jako první si projel, nastudoval a rozpitval celou trasu po minutách. Tím absolutně minimalizoval ztrátové časy.

Ten, kdo bude chtít v budoucnu vyhrát, už bude muset věnovat přípravě mnoho času a nejenom trénovat na kole, už přestává být prostor na jakékoli zdržení či chybu.

nastal čas pro moji teplou „primaloftku“, větruodolné rukavice a dlouhé návleky na nohy, díky kterým jsem zahlala největší zimu a mohla vyrazit. Hned za zatáčkou jsem potkala na kole kluky obalené spacáky jak housenky a byla poprvé ráda, že jsem se nenechala ve vlaku zvíkat a stála si za svou výbavou.

Postupně s vycházejícím sluníčkem odkládám jednotlivé vrstvy oblečení. Slovenské pařáky jsou však již minulostí a celý den je příjemné pod mrakem. Během dne se střídavě mívám se stejnými skupinkami závodníků a kousek před CP2 se opět setkávám s Tomášem, se kterým společně dojezdíme až na druhý checkpoint. Po povinné pauze na dobití GPS trackeru, očištění sprše a řízku s brambory se rozhodují pokračovat v cestě – na doporučení místních až na chatu Paprsek. Cestou opět narazím na Tomáše, který měl evidentně stejný plán. Zhruba po dvaceti kilometrech jsme na místě a vymýšlíme, kde složit hlavu. Místo pod trampolínou se zdá jako dobrý nápad, ale na terase u hospody pořád sedí nějaká lidé. Obsluha Paprsku je víc než milá, a i přes pokročilou noční hodinu a zavírací dobu nám ochotně ohřeje polévku, uvaří čaj a načepuje pivo a namísto trampolíny nabízí k úkrytu terasu z druhé strany domu.

Brr! Několikrát jsem se za noc vzbudila neskutečnou zimou. Pravděpodobně mi za-

mrzl i mozek, protože namísto toho, abych si oblékla bundu, na které ležím, se jen pokouším schoulit hlouběji do spacáku. Rozsvěcí se mi až při pátém probuzení a já se chumlám do teplé bundy, abych ještě alespoň na pár minut zabrala. Jak bývá ráno zvykem, Tomáš se bleskurychle sbalí a vyrazí a já pomalu vyfukuji karimatku a vše pečlivě skládám do brašen. Vyjíždím asi po půlhodině a za chvíli dojíždím bloudivého mrzutého Toma. Náladu mu zlepši až stádo urostlých mladých jelenů, které nám vběhne přímo

Foto: Anna Kopková

do cesty. Zhruba dvacet paroháčů se zastaví a chvíli si nás nedůvěřivě prohlíží. My stojíme opodál s otevřenou pusou. Hlavní jelen v nás pravděpodobně nevidí velké riziko a po chvíli jen zavelí a stádo se poroučí dál do lesů. Tak tohle byl jeden z těch momentů, na které se nezapomíná.

Cesta Jeseníky ubíhá jak po másle. Nikde nikdo a nikde nic, jen dva cyklisti a okolo lesy. Užívám si tyhle chvíle mimo civilizaci a čerpám z nich energii. Svůj žaludek tím ale neošálím. Hrubě mi kručením sděluje,

že má hlad, a já mu jen marně vysvětluji, že ve státní svátek mají obchody zavřeno. Až v Mladkově konečně narazíme na jednu otevřenou hospodu, kde krom polévky skupuji i sladkosti a pečivo na cestu. Opět se tak projevuje moje mílašská nezkušenost. Každý ostřílený závodník totiž ví, že ho jen o kousek dál přivítá cedule 1000 mil – neoficiální podpora pro závodníky.

Ze zvědavosti zastavujeme, za což jsme odměněni třemi kousky koláče na cestu. Díky za skalní příznivce! Celý den pak non-stop frčíme až do Teplic nad Metují, kde právě končí již snad legendární závod MTB Trilogy. Borci sedí venku před hospodou a já cítím respekt ke všem, co si troufnou na proslulé tratě Věny Hornycha. O to víc mě udivuje, když kluci smekají klobouky před námi, mílaři. Milá paní z pekařství nás ihned hostí polévkou a čajem a jako bonus nám dává dva kusy medovníku a jogurt. Chvilí posedíme, a i přes nabízený nocleh vyrazíme potmě dál. Za Teplicemi stoupáme k rozhledně Čáp, kde máme v plánu přenocovat. Nebýt další neoficiální podpory kousíček od rozhledny, čekala by nás pěkně mokrá noc.

Ráno nás budí bubnující déšť. Využijeme komfortu našeho zázemí a v klidu posnídáme připravený koláč a kávu, a ještě si na cestu vezmeme housku s řízkem. Vyjíždíme tak s malým zpožděním okolo půl šesté.

Adršpach profrčíme, ani nevíme jak, a poté už se za drobného deštíku blížíme k našim známým Krkonošům. Tihle obřící nám dají oběma pěkně zabrat. Prudké dlouhé výjezdy na Velkou Úpu, Výrovku i Dvoračky potrápily naše nohy, ale vidina Jizerek a dosažení dalšího checkpointu nás žene kupředu. Okolo osmé večer projíždíme houpavým singltrekiem v Novém Městě pod Smrkem a dojíždíme na CP3, kde se rozhodneme přečkat noc.

Následující den vyrážíme každý sám. Nastavuji poslední část trasy do navigace a těším se z ubývajících kilometrů. Je to zvláštní pocit projíždět těmi známými místy blízko domova a nemoci se zastavit... Zanedlouho opět dojíždím Tomáše a na neoficiální podpoře ve Starých Křečanech potkáváme ještě Lukáše a Radka. Odsud, opět posilnění polévkou, kávu a vynikajícím koláčem, vyrazíme postupně dál směrem na „Nordkap“. Nejsevernější bod naší domoviny.

Už jsem o něm slyšela a docela se na něj těšila. Bohužel žádná z historek nezahrnovala několikakilometrové tlačení kola přes kořeny – no možná kdyby si člověk vyjel nalehko na výlet, dokázal by tam dojet. Nám však již po více jak týdenním putování docházely síly, kola byla těžká výbavou, a proto bylo tlačení nezbytné. Druhá krize výletu na mě přichází právě zde. Není ale čas na fňukání. Ani mokré boty při nepodařeném přeskoku přes potok mi nedávají právo brečet, a tak

Foto: Anna Kopková

ISAAC
CHALLENGING THE ELEMENTS

TORUS
XPLORE

Silnice nebo terén? Proč vybírat?

Nový Torus Xplore se cítí jako doma na jakémkoli povrchu. Torus byl vyroben pro dobrodružnou jízdu na silnicích, trailech i polních cestách. Má sportovní střihovou geometrii, pevný a lehký karbonový rám a je velmi univerzální. Nespoleháte-li se na kvalitu silnic, Torus Xplore Vás nadchne.

zatnu zuby a snažím se docvaknout kluky. Za českým Nordkapem se našťestí zas rozjedeme a cestičky Labskými pískovci a Tisou jsou nám odměnou za oddřené kilometry. Já s Tomášem to po 180 km kolem jedenácté večer balíme na vyhlídce nad Děčínem, zatímco Lukáš s Radkem uhání dál do města. Kdyby tušili, že je tu noc v městském parku okradou, zůstali by raději s námi.

V noci nás probudí známý bubnující zvuk deštových kapek. Konečně naplno testuji nepromokavost svého žďáráku. Tomáš nemá co testovat, a tak se raději tváří, že vlastně neprší a nerušeně spí dál. Ráno hodí mokrý spacák do batohu a vyráží opět asi půl hodiny přede mnou. Tentokrát ho však kvůli chybnému sjezdu nedoženu. Škrábu se zpět do kopce na původní trasu a v dešti po-

kračuji dál na Děčínský Sněžník. Tenhle kopeček mi dává pěkně zabrat. Začíná mě bolet koleno a naražená žebra a okolo není nikdo, kdo by mě politoval. Je to boj. Konečně kolo dostanu nahoru a můžu jet dál. Koleno bolí čím dál tím víc a já šlapu jen jednou nohou. Navíc se mi hlady svírá žaludek.

Ani snad slovy nelze popsat, jakou jsem měla radost, když jsem na Činovci narazila na poslední, ale asi neznámější neoficiální podporu. Krom výborné polévky, ptáčka s rýží, bublaniny, kávy, čaje, tří rohlíků, tatranky a jesenky na cestu (ano, to všechno jsem tam snědla) tu totiž taky potkávám všechny tři kluky. Už si mysleli, že jsem jim ujela. Lukáše taky pobolívá koleno, a tak se dohodneme, že pojedeme dál všichni společně na pohodu.

Pomalou se přibližujeme k cíli. Benzínku pod Klínovcem bereme útokem a jak „bufetáči“ se před čerpacími stojany cpeme obloženými bagetami. Noc bude dlouhá. Je těsně po půlnoci a my začínáme stoupat vzhůru. Oči se mi klíží a pomalu přestávám vnímat, jen pořád šlapu. Z asfaltové cesty uhýbáme do temného lesa. Tady už musíme opět kola tlačit. Mám pocit, že usnu za chůze. Kolem půl druhé dosahujeme vrcholu na Klínovci a uléháme ke krátkému spánku.

Dvě a půl hodiny nato nás krom budíku probouzí i šílená zima. Vlhko a mlha se vkrádá do spacáků a já jsem opět ráda za všechny teplé věci. Ve sjezdu, který následoval, bych totiž jinak zmrzla. Posledních 90 kilometrů. Cesta z Klínovce ubíhá jedna báseň, ale pak se vše zas zpomalí. Každé šlápnutí nás bolí, ale zároveň přibližuje k cíli. Máme před sebou pár posledních kopečků a cílovou třináctikilometrovou „rovinku“. Po devíti dnech, 20 hodinách a 42 minutách projíždím spolu s Radkem pod obloukem s velkým nápisem FINISH 1629 km. Dokázala jsem to a krom toho stanovila nový ženský rekord.

Únava se projevuje spolu s radostí a já si připadám, jak po velkém flámu. I když on to vlastně jeden velký flám byl. Říká se, že na závodech, jako je 1000 Miles Adventure, si člověk sáhne na dno a přehodnotí svoje životní priority a postoje. Často se pak prý lidé berou nebo naopak rozvádí, mění zaměstnání a vrhají se do projektů, na které do té doby neměli „koule“. Já si na dno hrábla, avšak v úplném nitru mých myšlenek jsem objevila pouze „Kalamajku“ s ženícím se kominíkem, kterou jsem nemohla dostat z hlavy asi čtyři dny, zvuky přírody „in the jungle“ z písničky „The lions sleeps tonight“ a těch pár „Tisíc mil“. Svatba ani rozvod se prozatím nekonaly. Tak snad příště.

Denisa Skrbková

